

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:

Parohiile cl. I. pe un an 500 Lei
Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei
Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Prețul inserțiunilor

Concure de prot. 1'00 Lei. Parohii de
cl. I 5 0, de cl. II 400, de cl. III 300 Lei.
Celelalte publicații 400 Lei.

SF. EPISCOPIE ORT. ROM.
A CARANSEBEȘULUI

Nr. 6755 Pres. 1942.

Veniamin,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Caransebeșului.

*Iubitului Cler și Popor din această de Dumnezeu păzită eparhie: Har și pace dela Dumnezeu
Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos, iar dela Noi arhierescă binecuvântare.*

„Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi
la tot poporul. Că s'a născut vouă astăzi Mântui-
tor, care este Hristos Domnul”. (Luca, II, 10-11.)

Jubiții mei fii sufletești,

Aceasta este solia îmbucurătoare adusă de îngeri păstorilor la ieslea din Vifleem, solie, care ne umple inimile de bucuria plină de nădejde a Nașterii după trup din Preacurata Fecioară Maria a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Ducându-ne cu gândul la ieslea din Vifleem, îl vedem pe dumnezeescul Prunc nevinovat înfășat în scutece în mijlocul dobitoacelor — că vine în lume în sărăcie și smerenie, ca să ne fie pildă nouă oamenilor, de aceeaș purtare în viață. Intruparea Fiului lui Dumnezeu în lume se face din nemărginita dragoste alui Dumnezeu față de omenire, ca să o scoată din stricăciunea păcatului, în care a căzut prin călcarea voei cei sfinte alui Dumnezeu și să-i arate calea spre viața de veci. „Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul Său, cel unul născut l-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața de veci”. (Ioan, 3, 16.) Trebuie să fim mulțumitori bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem acest mare praznic — în mijlocul celui de al doilea an de războiu în care se află Țara noastră și să dăm laudă cu păstorii și inimile noastre să tresalte de bucurie la glasul îngerilor: „Mărire întru cei de sus” —, pentru marea minune ce s'a întâmplat în noaptea sfântă. Toți bunii creștini cu cântări de laudă și preamărire primesc în bisericile lor, în sufletul lor această veste minunată și aleargă ca și magii, lăpădând toată grija cea

lumească, să l se închine și să-l aducă cele mai de preț daruri ale inimilor lor. Să zăbovim, deci cât mai mult în preajma ieslei din Vifleem, ca să luăm întărire pentru sufletele noastre și să ne luminăm de strălucirea mărirei dumnezeiești, spre a ne întări cu Duhul, ca să putem sluji Lui cu tot sufletul.

Mare taină a înțelepciunii și a iubirii de oameni a milostivului Dumnezeu este aceasta, ca Fiul unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, întrupându-se dela Duhul Sfânt și luând chip de rob să vină în lume „să caute și să mântuiască pe cel pierdut“ (Luca, 19, 10) din robia sufletească și trupească în care a căzut prin păcat și să-l ridice iarăși la starea de „fii și moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu“. Cuvântul trup s'a făcut și s'a pogorît pe pământ la plinirea vremii, ca să izbăvească lumea din osânda păcatului, să aducă lumii „lumina cunoștinței“, să o ridice din țărână spre Cer și să-i arate calea spre Dumnezeu, spre adevărata fericire, care nu este în lumea aceasta pământească, făcându-i pe oameni moștenitori ai darurilor lui Dumnezeu.

Căci știut este, iubiților, cât de dureroasă era soarta oamenilor înainte de Nașterea Domnului. Omul, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, cea mai aleasă ființă din lume, în urma întunecării minții prin ispita diavolului s'a abătut dela ascultarea lui Dumnezeu și dela calea virtuții și a apucat pe cea a păcatului. Iată deci însemnătatea sărbătorii de astăzi, care după 1942 de ani nu a scăzut cu nimic în însemnătate, ci din contră a crescut tot mai mult, pentru că nu a fost un eveniment omenesc, ci unul dumnezeesc, care va fi creștinilor prilej de bucurie și nădejde până la sfârșitul veacurilor. Astăzi se umple casele creștinilor de cântarea nevinovată a copiilor voștri, care se împreună cu cântarea de preamărire a îngerilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“. (Luca, 2, 11.)

Iată dar iubiților mei fii sufletești pentru ce ne-am adunat în număr așa de mare în casa Domnului, ca să prăznuim și să ne bucurăm cu îngerii din ceruri și cu păstorii de Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, bucurie care va fi „la tot poporul“ și să aducem cântări de laudă și preamărire lui Dumnezeu. Am așteptat cu mare dor acest luminos praznic, nu numai ca să iau parte la bucuria voastră, ci ca să vin în mijlocul vostru cu duhul și cu pârinteasca dragoste să vă arăt marea lui însemnătate pentru noi creștinii și pentru ca din el să luăm învățături folositoare pentru viața și sufletul nostru.

Iubiților mei,

Sfânta noastră Biserică, singura corabie care ne poate duce prin valurile furtunoase ale vieții la limanul mântuirii, prin învățăturile Evangheliei ne arată ce urmări rele are păcatul pentru sufletul omenesc, cum el întunecă mintea și voința omului și-l duce astfel pe drumul pierzării și tot ea ne arată totodată și calea care duce la cunoașterea adevărului, a binelui și virtuții, cum și la plinirea voii lui Dumnezeu, singura cale care duce la mântuirea sufletului. Căci omul nu trăește numai cu trupul, ca să mănânce și să strângă averi, ci el este lăsat de Dumnezeu pentru plinirea unui scop mai înalt, să folosească toate pentru mântuirea sufletului, căci ne spune Mântuitorul: „Căci ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va perde sufletul? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său“? (Marcu, 8, 36—7.)

De acest suflet avem să ne dăm seama înaintea lui Dumnezeu, de faptele ce le-am făcut în viață și cari vor sta mărturie la judecata de apoi. Atunci nu vom fi întrebați ce-am mâncat și beut, cu ce ne-am îmbrăcat și câte averi am strâns, ci cum am plinit voia lui Dumnezeu și cum am folosit averea spre binele obștesc, ajutând pe deaproapele și pe cei lipsiți și în suferință.

La aceasta ne îndeamnă și porunca dragostei, temeliea legii creștine, dela care „atârnă toată legea și prorocii“. Din plinirea acestei legi răsar faptele bune pentru semenii noștri și pentru binele sufletului nostru. Cu inima curată pliniți legea dragostei creștine și Vă puneți în slujba lui Hristos, căci El ne spune: „*fără de Mine nu puteți face nimic*“.

Ce bine, dacă această dragoste ar domni în lume. N'ar mai fi atâta răutate, nici atâtea neînțelegeri și ură și desbinare între oameni, n'ar fi acest crâncen războiu, care aduce atâta jale, prăpăd și suferință în lume, ci ar fi armonie și frățietate între oameni.

Mântuitorul Hristos a venit să aducă pacea și bunăvoire între oameni, ceea ce nu se va putea ajunge, numai dacă vom lăsa să pătrundă în sufletul nostru lumina Lui, dacă-l vom primi ca Stăpân al vieții, punându-ne cu totul în slujba Lui.

Orice am căuta să facem pentru binele nostru sufletesc, nu vom putea afla altă scăpare decât la Mântuitorul, deoarece „*nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor întru care să ne mântuim*“ (Fapte, 4, 12).

Cu venirea Mântuitorului s'a născut o nouă lume, o nouă viață plină de lumină și de dragoste. Hristos Domnul este doftorul trupurilor și al sufletelor, și numai la El putem afla alinarea tuturor năcazurilor și suferințelor, căci El ne chiamă: *Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și... Eu vă voi odihni pe voi*“. (Mat. 11, 28).

Din cele de sus putem înțelege de ce această sărbătoare este întâmpinată cu atâta bucurie creștinească și de ce de ea sunt legate așa de frumoase obiceiuri de laudă și preamărire a Fiului lui Dumnezeu.

Iubiților mei fii sufletești,

Voia lui Dumnezeu, vitejia și jertfa soldaților noștri bravi ne-au ajutat ca să putem serba și anul acesta Praznicul Crăciunului în liniște și bucurie duhovnicească. Este adevărat că această bucurie este turburată de crâncenul războiu, care a adus atâta jale și durere în lume și în casele multor frați de ai noștri. Satana parecă a rupt zăgazurile și valurile păcatului au năvălit să prăpădească lumea. Cei ce stau în slujba lui au căutat să smulgă din sufletul omului credința în Dumnezeu și să samene ură și vrajbă în locul ei. De aceea războiul ce-l purtăm pentru reîntregirea Țării și pentru apărarea Sfintei Cruci este un războiu sfânt, dus în numele Crucii și al dreptății dumnezeiești.

Multe vor fi cauzele acestui războiu. Nu suntem noi chemați să le judecăm. Un lucru cred, că e sigur, că el este o pedeapsă alui Dumnezeu pentru multele păcate ale noastre. Vremurile de astăzi sunt o mărturie ale înstrăinării omului dela voia lui Dumnezeu și a lipsei dragostei dintre oameni. Când a mai fost în lume atâta rătăcire, ca să se găsească oameni, ca cei dela răsărit, cari voesc să scoată pe Dumnezeu din lume și din sufletele oamenilor?

Dar la noi Românii nu vedem stări, cari trebuie să ne îngrijoreze? Nu vedem atâtea rele, atâtea fărădelegi între cei ce-și zic creștini? Nu vedem cum mulți, uitându-și cu totul de datorințele creștinești, nu mai dau pela biserică, ci se grijesc numai de avere și îmbogățire pe spatele celor lipsiți? V'ați întrebat vreo dată de ce temnițele, ale căror uși sunt zăvorâte, sunt pline, iar bisericile, a căror uși sunt deschise, sunt mai mult goale? În familii nu mai domnește frica de Dumnezeu și dragostea de legea și obiceiurile străbune, ci mulți trăesc ca dobitoacele, fără binecuvântarea bisericei! Să nu ne mirăm deci că bunul Dumnezeu ne încearcă în fel și chip, numai să ne trezim din viața ce o ducem și să ne întoarcem la o viață mai creștinească și mai plăcută lui Dumnezeu.

În acest războiu trebuie să ne înrolăm cu toți, tinăr și bătrân, bogat și sărac, unii în frontul extern, alții, cei de acasă în cel intern, pentru a putea duce la bun sfârșit acest războiu și să asigurăm un viitor mai bun și mai liniștit urmașilor noștri. Cei ce avem feri-

cirea să stăm acasă în căldură, în liniște și feriți de primejdie, trebuie să ne dăm toată contribuția ce o așteaptă Țara și Neamul dela noi, pentru binele semenilor aflați în lipsuri și necazuri și pentru ca soldații de pe front, cari stau de veghe și ne apără pe cei de acasă, să aibă tot ce le trebuie. Sărbătorile nu trebuie să fie pentru noi prilej de îmbuibare și risipă, ci și prilej de a face o faptă de milostenie, față de cei ce au lipsă de ea, după îndemnul Sf. Scripturi: „*Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru milostiv este*“ (Luca 6, 36).

Și câte lipsuri și câtă suferință nu este astăzi în țara noastră? Câți soldați nu-și poartă suferința de mucenici ai Patriei pe paturile spitalelor cu trupurile ciopârțite de gloanțe și așteaptă dela noi să le ușurăm suferința? Atâția soldați și-au lăsat acasă soția și copilașii, fără ajutor, ori o mamă bătrână, a cărei razim era numai el, dus la oaste să-și facă datoria, ori altul, un tată neputincios cu nepoții lângă el? Te-ai gândit tu, iubite creștine, la cei din satul tău, cine satură pe cei flămânzi, cine îmbracă pe cei goi, cine lucră pământul în lipsa brațului celui ce luptă? Dar de săracii și nevoiașii satelor cine poartă de grije, ca să aibă și ei o bucătică de mălai și un lemn în sobă de Sărbătorile Nașterii Domnului? Eu cred, că mai este în lume atâta dragoste creștinească, care să înmoaie și cele mai împetrite inimi, ca să se înduioșeze de necazurile celor în suferință și să se grăbească cu obolul lor, fie el cât de mic și neînsemnat „*nu cu părere de rău sau de silă*“ căci „*pe dătătorul de bună voie îl iubește Dumnezeu*“ (II. Cor. 9, 7). Deschideți-Vă larg vistieriile inimilor voastre și lăsați să picure milostenia voastră un picur de untdelemn pe ranele multor lipsiți, ca astfel să le alinați suferința și să Vă asigurați o faptă bună pentru sufletul vostru, deoarece „*cel ce miluește pe săraci, împrumută lui Dumnezeu, carele va răsplăti fapta bună*“. (Pilde, 19, 17). Să le aducem tuturor prin dragostea noastră o rază de mângăere, ca să simtă și ei de acest praznic binefacerile dragostei creștine și că prin bunătatea semenilor lor s'au pogorît darurile Nașterii lui Hristos și pentru ei.

Nu încetați a Vă ruga pururea pentru pacea a toată lumea, pentru Rege și Conducător, pentru biruința bravei noastre armate și pentru viitorul Țării noastre scumpe.

Cu aceste simțăminte și îndemnuri părintești viu la voi la acest luminos praznic și rog pe Mântuitorul Hristos să binecuvinteze cu harul Său toate gândurile și faptele voastre bune, spre plinirea voei Lui prea sfinte și Vă urez cu părintească iubire să vă dăruiască pace și liniște pentru a putea prăznui cu frățească dragoste și bucurie Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, ale Anului Nou și Bobotezei, împreună cu toți cei iubiți a voștri și să Vă învredniciți a le ajunge mulți ani fericiți.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sf. Duh să fie cu voi cu toți. Amin.

Dat în reședința Noastră episcopescă din Caransebeș la sărbătoarea Nașterii Domnului în anul Mântuirii 1942.

Al vostru al tuturor de bine voitor și iubitor părinte sufletesc

† Veniamin
Episcop

Creștinii de odinioară.

Crăciunul este sărbătoarea care aduce cele mai multe bucurii pentru cei mici. De aceea și este el socotit ca o sărbătoare a copiilor. Ieslea cu pruncul nou născut, înconjurat de magi, păstori și îngeri, într'un cadru feeric atât de bine redat prin mijloacele tehnicii noastre, emoționează și deschide larg atâția ochișori nevinovați, uimiți de taina unei credințe pe care ei n'o înțeleg încă.

Vin apoi colindele cu tonul lor de epopă, care răscolesc și în cei mari amintirile copilăriei frumoase, turnând în suflet toată nostalgia vremii care nu se mai întoarce.

Astfel, Crăciunul ne vine în fiecare an înveștmântat în haina poeziei cu un complex de vagi sentimente care, obicinuit, se sublimază în multe și interminabile ospete luculice. Căci Crăciunul este, sau cel puțin era, și sărbătoarea belșugului alimentar. La dreptul vorbind, peste frigul și sărăcia peșterii din Betleem, noi știm să aruncăm cu multă îndemânare frumosul artei, creator de emoții estetice, și să ne îndepărtăm tot mai mult de trăirea înțelesului celei mai mari sărbători creștine.

Evangheliile ne istorisesc că Iisus s'a născut când a venit „plinirea vremii”. Această „plinire a vremii” înseamnă momentul când Providența a crezut necesară intervenirea Ei, pentru a schimba și îndrepta stările rezultate din neajunsurile firii omenești, adică din *păcat*.

Pruncul divin s'a coborât deci pe pământ când omenirea era turburată ca un ocean în bătaia uraganului, de suferința păcatului. Zădarnic căutase ea alinare în gândirea marilor ei filosofi. Nici unul nu i-a putut arăta calea mântuirii. Marea taină a destinului omenirii care avea să-i îndrepte ochii spre alte zări, a arătat-o steaua, în mersul ei spre Betleem. Acolo s'au oprit înțelepții lumii vechi să se închine, împreună cu îngerii și cu păstorii, Mântuitorului lumii.

Și de atunci a început o nouă viață. Toți erau uimiți de forța acestei vieți și de transformarea pe care ea o aducea în suflete. „Creștinii sunt în trup dar nu trăiesc în trup” — spunea un scriitor din aceea vreme. „Se supun legilor prescrise, dar biruesc legile prin propria lor purtare. Iubesc pe toți și sunt prigoniți de toți. Fac bine și sunt pedepsiți ca făcătorii de rele”.

Puterea acestei noi vieți era în iubirea, mila, dragostea, dreptatea și buna înțelegere dintre oameni.

Aceste virtuți erau trăite în toată realitatea, făcând din creștini un neam ales. Tertulian ne dă mărturia acestei trăiri în următoarele cuvinte de apărare a creștinilor, în fața autorităților romane:

„Nenumărați sunt criminalii cari trec prin fața voastră, învinuiți de fel de fel de crime. Ce ucigaș, ce nelegiuit, ce înșelător sau hoț de băi, cine dintre toți aceștia s'a dovedit să fie creștin? De ai voștri gem toate închisorile, de ai voștri răsună de gemete minele de metal, din ai voștri se recrutează mulțimea aceea care luptă în circuri. Nici un creștin printre aceștia...”

Raportând acum icoana acestei vieți la vremurile de astăzi, ce triste constatări facem! Într'o societate creștină, închisorile gem de creștini. Într'un veac în care dragostea de aproapele se predică liber și zilnic din altare, cei ce trebuie să se iubească și să moară unul pentru altul, se sfâșie pentru interese și ambiții mărunte. Incelul cu incelul practica virtuții, care fusese elementul esențial al vieții creștine și secretul pătrunderii creștinismului în toate straturile sociale, rămâne pe al doilea plan, iar un creștinism al formelor externe, domină spiritele și însăși viața noastră publică și particulară.

Aceste adevăruri simple și evidente, mereu uitate, trebuie să ne preocupe, mai ales în aceste zile de sărbători. Căci reîmprospătarea lor în spirite și introducerea lor în circulația vieții sociale, ar schimba iarăși fața lumii și ar înălțura dela ordinea zilei atâtea primejdii în perspectivă, care ne înfioară și ne cutremură.

Arhim. Dr. L. Busuloc

Impărăția luminii.

— Cum se naște Hristos în peștera sufletelor. —

„Să nu mai împărătească păcatul în trupul vostru cel muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui” [Romanl, 6, 12].

Fără să cădem în gnosticism sau manihism, vom admite că dintru început a existat o singură împărăție: *Impărăția lui Dumnezeu*, împărăția luminii, căci *Dumnezeu însuși este lumină*. Din eternitate, în împărăția luminii domnește libertatea, sfințenia, dreptatea, armonia perfectă, și, ca o încoronare a acestora: *nemurirea*. Un singur cârmuitor și o singură lege conduce acest nemărginit imperiu al luminii: *Atotputernicul Dumnezeu*, călăuzit de

legea iubirii, care constituie esența firii Sale —, El însuși fiind *iubire*.

În momentul în care *Lucifer* a ridicat steagul revoltei, al neascultării față de Creatorul a toate, s'a produs o mare sguđuire în imperiul luminii. Rebelii, legați în lanțuri vecinice, alungați din Cer, din *imperiul iubirii* lui Dumnezeu, în tartar au dat naștere unui nou imperiu: al *întunerecului*, cu un nou șef: *Satana*, și cu o nouă lege: *păcatul* — și cu tot ceea ce îl caracterizează: *nedreptate, fărădelege, robie, ură, vărsare de sânge*.

De șoapta acestui șef al întunerecului au ascultat protopărinții noștri, Adam și Eva, când s'au încumetat să calce porunca Creatorului. De acum încolo, ei din cetățeni ai luminii, devin cetățenii întunerecului, cetățenii *robi* ai unei lumi ce însăși geme sub apăsarea blestemului. Întunerecul va învălui sufletul și vieața lor. Păcatul va împărăți în trupurile lor, lipsite de slava și strălucirea nemuririi.

„Adame, Adame, unde ești?” — a răsunat glasul lui Dumnezeu în minunata grădină a Raiului pământesc, transformată, prin păcat, într'o respingătoare *vale a plângerii*. Adam, străfulgerat de glasul muștrător al lui Dumnezeu, de acolo, din frunzișul grădinii, unde și-a ascuns goliciunea, cu vocea stinsă și cu ființa cutremurată de rușine și de durere, își *mărturisește păcatul*, recunoscând călcarea poruncii Creatorului. Drept răsplată și mângâiere pentru *recunoașterea* păcatului, Domnul, în nemărginita Sa bunătate, îi anunță *trimiterea unui Mântuitor*, care va „sdrobi capul șarpelui” și va redeschide ușa Raiului, ușa imperiului luminii, zăvorâtă prin păcatul mândriei și al neascultării.

„La plinirea vremii” — acum 1942 de ani —, Mântuitorul făgăduit a venit, *coborînd cerul pe pământ*. Prin scump sângele Său, scurs pe crucea de pe Golgota, El a spălat petele păcatului strămoșesc, și, împăcând pe omul învrăjbit cu Dumnezeu, i-a dat *posibilitatea* să revină *acasă*, în *patria* de *origine*, în imperiul luminii, care este imperiul dragostei lui Dumnezeu, unde soarele nu apune niciodată.

Mă întreb, cu sf. *Ciprian* al Cartaginei [200—258]: „Cine stă în străinătate și nu se gândește să se reîntoarcă în patrie? *Raiul este patria noastră*; în patriarhi privim noi pe părinții noștri; de ce nu ne grăbim și nu alergăm să ne putem vedea patria și să ne salutăm părinții?” [Sf. *Ciprian, De mortaiitate*, apud Pr. C. Iordachescu, *Istoria vechii literaturi creștine* I, Iași, 1934, p. 197].

Prot. Dr. Gh. Cotoșman

VIZITAȚIUNILE GANONICE ALE PREA SFINȚIEI SALE EPISCOPULUI VENIAMIN

LA DOMAȘNEA, CORNEA, ORȘOVA ȘI JUPALNIC.

V

JUPALNIC

La intrarea în comună, P. S. Sa Părintele Episcop este întâmpinat de un frumos banderiu de călăreți și astfel încadrat își face intrarea în comună.

În fața bisericii așteaptă cu nerăbdare mulțime multă să vadă pe Arhipăstorul lor. Mașina se apropie, mulțimea torfotește, pe poetul bănațean îl aud șoptind: „Iată icoana intrării Mântuitorului în Ierusalim”. Banderiul de călăreți se îndepărtează și Prea Sfințitul Părinte pogoară din mașină, binecuvântând mai întâi pe copilașii de școală, cari se grăbesc să arunce în calea P. S. Sale flori, apoi pe ceilalți credincioși, cari cu toții se grăbesc să vadă măcar fața P. S. Sale.

Preotul Iocului Constantin Stoichescu într'o frumoasă cuvântare îl bineventează pe P. S. Sa, și'n acelaș timp face pe scurt cronica parohiei până în prezent și raportul despre starea sufletescă.

P. S. Sa sărutând sf. Cruce și Evanghelia, mulțumește pentru cuvintele de bun sosīt adreseate și le arată scopul venirii P. S. Sale în mijlocul lor.

„Am venit să vă văd față la față, să vă cunosc păsurile și necazurile și ca împreună, în rugăciune smerită, să implorăm binecuvântarea lui Dumnezeu asupra noastră și asupra Neamului nostru.”

Intrăm în biserică, care de astă dată e neîncăpătoare, mulțimea mamelor îndoliate și a soțiilor cari s'au grăbit ca să îngenunchie și ele împreună cu Prea Sfințitul Părinte pentru izbânda copiilor și soțiilor lor, cari luptă vitejește pentru gloria neamului nostru, rămân în mare parte în pridvorul bisericii și'n pragul ușilor sf. lăcaș și așteaptă sfânta îngenunchiere.

Prea Sfinția Sa servește însuși Vecernia, asistat fiind de prot. tractual Iosif Câmpianu și preoții: Constantin Vladu - Eșelnița, Petru Toma secretar eparhial, Constantin Stoichescu al locului și protodiaconul catedral Teodor Roșca.

După terminarea sf. slujbe, P. S. Sa rostește o prea frumoasă predică, plină de învățături practice și folositoare pentru mântuirea sufletelor credincioșilor, începând cu explicarea rugăciunii „Nădejdea mea e Tatăl” cu care s'a terminat slujba Vecerniei.

P. T.

Crăciunul românesc.

Mai mult decât oricând, cu ocazia sfințelor sărbători domnești, geniul poporului român se exprimă în toată frumusețea și originalitatea lui.

Momentele istorice cele mai importante din viața și activitatea Domnului nostru Iisus Hristos, serbate an de an, cu intensă și sinceră piozitate populară, au fost cu timpul încorporate în viața neamului până la devenirea lor trup și suflet din trupul și sufletul neamului nostru.

Trăirea în istorie a neamului nostru, după cum și înaintarea lui în viitor, nu se poate concepe fără armonioasa împletire a vieții neamului nostru cu viața Domnului nostru Iisus Hristos.

Neamul român se naște împreună cu copilul Iisus, îi colindă la geam, îi cântă la leagăn, îi tremură steaua cu clopoței argintii și-i urează tot binele în viața și activitatea sa...

Neamul român crește cu copilul Iisus, se mărește în putere și înțelepciune, luptă cu vitregiile sorții și devine bărbat întreg și puternic...

Neamul român pătimește apoi împreună cu Hristos pe cruce, moare cu El și este înmormântat...

Peste trupul neamului trec hoardele dela Răsărit și dela Apus, sfâșiindu-i carnea și subjugându-i fiii...

Neamul român înviază împreună cu Domnul Hristos, neam tare, neam neînvins, neam eroic...

Nu există nici un popor a cărui istorie națională să nu se asemene mai luminos cu istoria vieții Domnului nostru Iisus Hristos, după cum nu există nici un popor care să contribuie cu toată inima și cu tot sufletul său mai mult la îmbrățișarea și la iubirea Fiului lui Dumnezeu ca poporul român.

Poporul ortodox român se naște, crește și moare în fiecare an cu Domnul său, pentru că în Ortodoxie Domnul nostru Iisus Hristos se naște, crește, activează, ne mântuește, moare și înviază în fiecare an, real și adevărat, nu numai formal și simbolic ca în celelalte confesiuni creștine.

De aceea poporul român pregătește Domnului său, în fiecare an, leagăn din țara sa și colindători din fiii săi...

Pe toate plaiurile românești, dela Tisa și până la Marea Neagră, dela Ceremuș și până la Dunăre, poporul român colindă de Crăciun.

O cântare mai mare decât oriunde pe pământ, se înalță înspre picioarele tronului ce-

resc în fiecare an de pe toate meleagurile locuite de Români...

În noaptea nașterii copilului Iisus se bucură cerurile de sus și se bucură și pământul românesc de jos...

Iată cât de mare și unic este Crăciunul românesc, iată cât de prețioase sunt toate obiceiurile naționale românești, care înveșmânțază Nașterea Domnului și acum iată și care ar trebui să fie conduita fiecărui Român de sfințele sărbători ale Crăciunului acestuia.

Anul acesta fiecare Român să-L primească pe copilul Iisus în sufletul său cu mai mare dragoste decât oricând. Anul acesta neamul întreg să-L iubească și să-L îmbrățișeze pe Domnul Iisus cu mai multă căldură și convingere sinceră decât oricând în întreaga noastră istorie națională.

Neamul nostru prin Domnul Iisus a trăit și numai prin El va învinge.

Crăciunul acestui an să ne găsească, de aceea, cu Domnul nostru Iisus Hristos în inimi și cu ochii așintiți la hotare... Acolo luptă frații și copiii noștri... Ei înalță către poarta cerului unica și cea mai adevărată colindă în vremurile de față.

Prof. Dr. Petru Rezuș

IESLEA

În ieslea dobitoacelor
Născutu-Te-ai Cristoasă
Și ele par'că se mirau
De fața — luminoasă.

Și liniștite rumegau
Și'n starea lor firească,
Păreau așa, cum răsufiau —
Că vreau să te 'ncălzească.

Și Îngerii în cor cântau
Popoarălor sărace:

„Mărire întru cei de sus“
Și jos în lume — pace.

Păstorii din apropieri
Și ei se deșteptară,
Nălțând cu toți cântarea lor
Pe-ă Cerurilor scară.

Mai mare bucurie a fost,
Când una dintre stele
Pe filozofi i-a luminat,
La tainele lor grele.

Și Magii dela răsărit
Veniră să se 'nchine —
Și numai un Irod nebun
Temutu-s'a de Tine.

Fericirea pe pământ.

După o neîntreruptă așteptare de mii de ani, întruparea Cuvântului este, fără îndoială, cea mai de seamă întâmplare din istoria sbuciumată a vieții omenești, căci Nașterea Mântuitorului — din Dumnezeu, și nu din poftă trupească sau bărbătească —, aduce cu sine definitivă victorie a luminii și nevinovăției asupra întunecului și păcatului.

Lumina, dătătoarea de viață, care împrăștie întunecul; Cuvântul, începutul începutului, care a rupt tăcerea neființei; Necuprinsul, domnitorul peste toți și toate, dăruitorul sufletului nostru, prin care existența noastră capătă înțeles —, toate acestea s'au vădit printre noi în apariția, strălucitoare de curăție și neprihană sufletească, a unui prunc.

Alegând acel umil chip de copil, lipsit de puteri trupești, cereasca orânduire ne îndeamnă, cu glas poruncitor, la înalta prețuire a vârstei fragede și fericite a copilăriei.

Fericirea — a cărei dobândire așa de mult o dorim — este împărtășită în măsură deplină, aici, pe pământ, doar copiilor, căci numai sufletul lor, cel proaspăt rupt din sânul ocrotitor al Cerului — unde exista în mijlocul fericitoarei stări a lipsei grijilor — este în stare să se scufunde în trăirea, fără gândul la cele materiale, a frumuseții creaturilor ieșite din mâna lui Dumnezeu.

Sfântă și sfințită e copilăria — și nu-și mai poate dori nimic altceva, acela care este dăruit cu marele favor de a fi păstrat frăgezimea din copilărie a sufletului său.

Unui astfel de om nimic nu-i este greu, fiind el situat, sufletește, în nemijlocita apropiere a perfecțiunii și fericirii din Eden.

Un astfel de om nu este supărăcios, ci se împacă ușor — asemănător copiilor.

Nu poate fi trist vreme mai îndelungată, căci îl înveselește și o singură rază de soare — ca pe copii.

Știe să învețe în toate împrejurările, ne lăudându-se cu multele lui cunoștințe — și și copiii.

Știe să fie sincer și să se uite în ochii oamenilor, ne-având nimica de ascuns — ca și copiii.

Spune totdeauna adevărul, neînjosindu-se cu minciuni și intrigi lingușitoare — ca și copiii.

Se mulțumește cu aceea ce are, ne dorind să aibe bunuri pe cari le cunoaște numai din auzite — ca și copiii.

Are un suflet luminat, nevinovat, neprihănit și curat — ca cel al copiilor.

Știe să-și iubească frații, de un sânge, neam și lege — așa cum și copiii își iubesc părinții.

Realizarea unui astfel de om, de *om nou*, vizează și Mântuitorul — accentuând cu toată puterea Lui de convingere: „A unora ca acestora (ca copiii) va fi împărăția cerurilor“.

La Nașterea Mântuitorului, ce altceva ne-am putea dori, decât metamorfoza sufletelor noastre — ca să se prefacă ele, din împovărate, în suflete libere, plutitoare în regiunile înalte, ideale, ale perfecțiunii creștine.

Să cerem aceasta, cu credință, dela Dumnezeu, ca să ne fie nouă bine!

L. D.

Crăciun trist.

Holul poștei de oraș este plin. Ușa se deschide mereu lăsând să intre și să iasă prin ea oameni cu mintea preocupată de diferite planuri, dureri, sau bucurii...

Iată întră o femeie. E o bătrână țarancă dintr'un sat vecin.

Aseară a adunat vecinele și împreună cu cei doi nepoți, orfani de mamă, până noaptea târziu a împachetat cu multă grijă pentru fiul său ce se găsește pe front, un pachet. Tot timpul gândul ei zboară la lumina bătrânețelor. Udă lucrurile împachetate cu lacrimile durerii ei. Nepoții zburdă veseli, că maica trimite pachet tatălui lor drag, care va veni de Crăciun acasă, așa li-se spune. Maica printre alte gânduri ce-i frământă mintea, îl are și pe acesta: că la slujba din ziua Crăciunului va aprinde lumânare la sfânta biserică pentru viața și sănătatea fiului ei.

Pachetului i-a lăsat și capacul nefixat, ca să se vadă ce conține și să fie primit la poștă.

Desdedimineată, cu noaptea în cap a plecat la poșta orașului să-l predea, căci acolo merge mai repede.

Iată-o intrată pe ușă și prezentându-se la ghișeu... Stă umilită și aplecată de dor, lipsuri și griji cu el în brațe, parcă ar ținea pe fiul său mic de altădată, iar acum soldat la postul de onoare.

„Maică, nu se mai primesc pachete pentru front!“.

Aceeași ochi, cari au udat aseară conținutul pachetului, varsă din nou lacrimi cu suspinuri și rugăminți peste pachetul din brațe, parcă ar fi în locul lui odrasla ei iubită bolnavă.

Pleacă legănându-se pe picioare. Gândul din nou îi zboară la copil...

Acasă, nepoții o întreabă: „Maică nu l-ai trimis la tata?“

Zilele se scurg posomorâte. În fiecare seară, în patul sărăcăcios din casa săracă se văd cei doi copilași, alături de maică, îngenunchiați în fața lui Doamne-Doamne, rugându-l să aducă acasă pe tatăl lor...

E ziua de ajun. Polițarul comunal aduce maicii scrisoarea ce a trimis-o acum câteva săptămâni fiului și prin care-l anunță, că copiii sunt sănătoși, și afară de greutatea vieții, toate sunt în pace.

Pe scrisoare se găsește tragicul cuvânt: „mort“.

Seara a sosit. Prin sat se aude cântec de colinde, cuvântul „pace“ și glasuri de copii...

„Maică, mâine vine tata?“

Plecați și voi la ceilalți copii cu colinda...! e răspunsul.

Mâine, în ziua de Crăciun, în fața sfântului Altar, maica în veșminte cernite ca și sufletul ei, aprinde o lumânare pentru sufletul fiului ei și tatăl nepoților mici.

Diacon Ilie Câmpianu

„Crăciun“.

Un luminat preot din Chișinău la care am locuit câteva zile de când cu misiunea în Basarabia și Transnistria, mi-a povestit felul în care bolșevicii sărbătoreau Crăciunul.

Ziarele bolșevice de toată mâna făceau reclamă strigând în gura mare, mai ales să fie auzite peste hotare, libertatea religioasă a cetățenilor din Rusia stalinistă, apoi în preajma sărbătorilor se putea citi pe toate zidurile afișe având scris: Milioane de cetățeni sovietici, vor sărbători, cu veselie anul acesta Pomul de *anul nou*. Insemnați, — *anul nou* — și nu de Crăciun.

Dece aceasta?

Fiindcă, după un sistem pe care numai în *Religiunea pozitivistă* a lui *Auguste Comte* și în *Francomasonerie* îl întâlnim, Sovietele intenționau a denatura substratul simbolic al obiceiurilor ca și al sărbătorilor, mai cu seamă ale creștinismului, cu scopul ascuns, ca prin laicizarea lor, să se piardă acestora senzul mistic și dogmatic, devenind în felul acesta simple sărbători profane. Această mistificare este apoi cu atât mai ușoară la Ruși, cu cât și termenul lor uzitat pentru obiceiul pomului de crăciun nu este acela „*de crăciun*“, adevărat nu zic, *pom de crăciun*, ci simplu *Yolka* ce se tâlcuește — brad, cum ar fi de pildă la nemți, *Tannenbaum*, cuvinte ce cuprind în ele și pomul ca atare și obiceiul.

Așa că în locul sărbătorii noastre creștinești a Nașterii Domnului și a Pomului tradițional de

Crăciun, bolșevicii, ușor au putut institui ceva — un simulacru — : sărbătoarea de început a Anului ce vine, sărbătoarea care, spre a induce și mai bine în eroare, spre a fi confundată cu Crăciunul nostru creștinesc, a fost împodobită cu acest *Yolka* sau *Pom de... Anul nou*. Ei, și iată cum aranjau ei această sărbătoare.

Intr'o sală mare, cât mai mare, copii, cât mai mulți copii, tineret, lume de toate vârstele se adunau spre a sărbători *Yolka*.

După ce se țineau câteva discursuri de circumstanță, câteva poezii cu caracter bolșevic, lumea aștepta așa cum era și firesc să apară bătrânul nostru Moș Crăciun, cu barba albă, cu sacul plin de jucării. Dar, nu! În locul moșneagului care a alintat visurile milioaneilor de copii creștini din toată lumea, care a stors atâtea lacrimi de duiosie celor bătrâni, moșneagul acela căutat, chemat și iubit, a fost înlocuit de tovarășii proletari cu altceva. La un moment dat cobora pe horn un... *Moș Stalin* trucat, încărcat cu *Hlebușca* și alte bunătăți imaginare.

În alte părți în multe din satele Basarabiei acest fel de serbări sovieticii le-au aranjat în chiar localul bisericilor. În aceste cazuri festivitatea lua un aspect magnific. Se proiecta mai întâi un film cu *Moș Crăciun — Revoluționar* — în care se ridiculiza în mod grosolan obiceiul și datinele creștinești, se difuza apoi de pe plăci discursuri în care se insista asupra realizărilor concrete ale *Revoluției-Roșii* și apoi se proiecta alt film, cu *Moș Stalin Pacificatorul* și fericitorul noroadelor, împărțindu-se apoi câteva mici daruri. Jucării nu se împărțeau fiindcă proletarii bolșevici ziceau că jucăriile sunt de origine burgheză.

În felul acesta montat Pomul de Crăciun era desigur un fel de praf de stepă aruncat în ochii mulțimilor.

Imi mai spunea Părintele amintit că prin anumite orașe din stepă sovieticii, spre a compromite frumusețea mistică și religioasă a Pomului de Crăciun, aranjau serbări grandioase la care erau adunați sute de copii. La un moment dat prin nu se știe ce întâmplare... cădea o lumânare, două, sau mai multe din *Yolka* și se aprindea un costum, sau altceva inflamabil ca apoi totul să se termine cu panică, zeci de morți, răniți etc. Așa în anul trecut s'au întâmplat asemenea cazuri la *Majga*, *Krijni*, *Sverdlovsk* și încă câteva orașe ce nu le-am însemnat, ca apoi a doua zi presa lor să comenteze cazurile.

*

... Când scriu aceste rânduri spre a arăta și cititorilor noștri cât de greu a fost surghinșit bietul suflet pravoslavnic, gândul îmi zboară

departe, ... tare departe, la poalele munților Caucaz și pe întinsul stepelor dela Don unde floarea Țării noastre cu mâna pe armă stă de veghe spre a ne pregăti nouă un Crăciun liniștit.

Mă gândesc la jertfa lor fără seamăn, mă gândesc și la potopul de cruci semănate pe margine de drumuri rusești, neștiute de nimeni, fără un fum de tămâe, fără o floare la cap, ci acum în plină iarnă cu mormântul troenit.

Vin sărbătorile Crăciunului, sărbătorile belșugului, ale adunării în jurul căminului cald, ale veseliei...

Dar bucuria noastră e departe...

A adormit cu gândul la ai săi dragi într-o margine de pădure în pământ străin, sau veghiază la datorie.

Casa ne pare pustie și în inimă ni s'a furișat un duh de tristețe.

Să ne plecăm o clipă genunchii în ziua Nașterii, cu mâinile spre rugăciune, din buze să rostim: „Pentru biruința Patriei, pentru slava Sfințelor lui Dumnezeu biserici și pentru Pacea a toată lumea, Domnului să ne rugăm“.

Pr. D. V. Anuțoiu

O MĂSURĂ BINEVENITĂ

Ministerul afacerilor interne a dat următorul ordin circular către toate unitățile administrative locale din țară:

Religia creștină este temelia morală a națiunii și a Statului. În ceasul de față, când armata și națiunea întregă luptă nu numai pentru pământul românesc dar și pentru credința strămoșească, este o datorie elementară pentru toți creștinii adevărați, să caute, în ceasurile de răgaz, o reculegere prin apropierea de biserică.

Iar administrația țării care, în afară și mai presus de atribuțiunile sale legale, are și o misiune morală în educarea cetățenilor, trebuie să dea exemplul cel bun.

Deaceea, vă pun în vedere că este o datorie creștinească și românească pentru toți conducătorii și funcționarii administrațiilor locale să meargă în fiecare Duminecă și în fiecare sărbătoare la biserică din parohia sa, corespunzătoare confesiunii sale, ca să se închine și să participe la Sf. Liturghie.

Ministerul afacerilor interne, care, potrivit legii, are dreptul și datoria de a supraveghea ținuta morală a tuturor organelor administrative, cere tuturor organelor de control de sub ordinele sale supravegherea împlinirii îndatoririi de mai sus.

Acolo unde, din cauza vremii de război,

aglomerarea lucrărilor sau executarea ordinelor urgente constrâng organele administrative să lucreze și Duminică, conducătorii și funcționarii unităților administrative vor face cu rândul, astfel ca nici unul să nu lipsească dela biserică două Duminici consecutive.

Veți reaminti, cu cuviință și tact, preoților îndatorirea ce au ca în predică să trateze problemele de actualitate care interesează viața Statului și a administrației publice și veți da tot concursul pentru ca, în colaborare cu școala și cu căminurile culturale, preoții să poată organiza la fiecare biserică un cor.

De înțelegerea justă și aplicarea riguroasă a prezentului ordin, veți fi personal răspunzător.

Ministrul Afacerilor Interne,
General de corp de armată,
(ss) **Dumitru Popescu**

Ș T I R I

*Sărbători fericite și an nou fericit dorește
tuturor prietenilor*

„Foia Diecezană“

Concert de colinde. Marți seara la orele 8 p. m. a avut loc în sala cinematografului din localitate, concertul de colinde anunțat în numărul trecut a foii noastre, sub patronajul Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Veniamin.

Oastea Domnului din Caransebeș, reorganizată, din ordinul Prea Sfinției Sale și dată sub conducerea p. Ieromon. Iustinian Dalea, în câteva săptămâni numai, a început să desfășoare a activitate laudabilă, având conducător pe harnicul părinte Iustinian Dalea, care nu cruță nici o oboseală, ca această organizație să prospereze și să fie cât mai de folos maicii noastre, Bisericii strămoșești.

Corul Catedral răspunzând apelului făcut din partea „Oastei Domnului“ a dat și de astădată concursul său executând atât de frumos o serie întregă de colinde, sub conducerea neîntrecutului măestru al cântecului din localitate D-l Prof. Dimitrie Cusma, care pune tot sufletul său, în interpretarea cântecelor făcând și de astădată ca întreg publicul să se transpună cu sufletul la staulul din Vitleem, închinându-se noului născut.

Elevii liceului din localitate au executat multe obiceiuri de Crăciun.

Venitul frumos a fost destinat ajutorării copiilor săraci din loc.

La finea serbării p. Ieromon. Iustinian Dalea prezintă Prea Sfinției Sale, ca dar din partea membrilor „Oastei Domnului“, un frumos buchet de crisan-teme și o cruce de argint.

Conferința preoților din protopopiatul Bisericii-albe. Luni în 14 Decembrie preoții protopopiatului Bisericii-albe s'au întrunit în Sasca-montană. S'a oficiat serviciu divin de către un sobor după care s'a

trecut în localul școlii primare unde s'a făcut o prelegere model de către preotul Iosif Râta din Vrani. Păr. protopop tractual Ioan Oravițanu a lăudat străduința depusă, dând lecția ca model cateheților. „Trebuie să acceptăm tot ceea ce e bun, a spus Sf. Sa, călăuzit de duhul smerenției, ce stă bine slujitorilor Domnului Hristos“. Pr. Dr. Iacob Crețiu din Macoviște a conferențiat despre „activitatea preotului pentru educarea copiilor dela țară“, insistând asupra „școlii eroice“, preconizată de dl Mareșal Antonescu, la baza căreia stă exemplul viu, elocvența neîntrecută a faptei. A încheiat amintind — în legătură cu eroismul luptătorilor noștri — cuvintele P. S. Episcop Veniamin, rostite la Adunarea generală a clerului „A. Șaguna“: „ei luptă în răsărit pentru apărarea credinței creștine pângărite și a civilizației lumii“, deci împlinind rostul pentru care Biserica i-a crescut. Au luat cuvânt: păr. protopop Oravițanu; preoții A. Mihailovici - Sasca, I. Râta - Vrani, precum și învățătorul Gheorghe Guga, subliniind, aceasta din urmă, rolul înalt românesc și creștinesc misionar al școlii confesionale de altă dată. Conferința păr. Crețiu a fost bine apreciată și în legătură cu această conferință s'a exprimat dorința ca în viitor Școala și Biserica să colaboreze mai intim, ținându-și întrunirile pe cât posibil deodată.

Cerc religios s'a ținut Duminecă 13 Decembrie în Honorici. S'a oficiat sf. Liturghie în soborul preșilor I. Enuica - Oloșag, A. Lazar - Satu-mic, C. Suru - Herendești și Gh. Biberea - Honorici. A predicat păr. I. Enuica îndemnând, în legătură cu evanghelia zilei, la cercetarea sf. biserici. S'a citit rugăciunea pentru Rege și oștire în timp de războiu. După Vecernie, soc. Sf. Gheorghe a organizat o bine reușită șezătoare. Demnă de amintit este împreună osteneala învățătorului director Titus Alexiu, care s'a evidențiat în tot programul societății noastre. Păr. A. Lazar a spicuit din interesante impresii ale păr. Dr. Marcu Bănescu de „Pe pământul Transnistriei“.

Ajutorarea săracilor este marea poruncă a vremilor de astăzi. Sub semnul ei, Consiliul eparhial a împărțit săracilor și nevoiașilor din orașul nostru 10.000 lei de sărbători. La împlinirea acestei creștinești dăruiri am avut sprijinul larg și demn de toată laudă al Lt. Colonel Dimitrie Băleanu, care depe front s'a gândit la lipsurile atâtor amărâți, și cu căldura jertfei lui a uscat multe lacrimi...

„Pomul Verde“, vechiul și renumitul restaurant și oțel din Caransebeș a ajuns în sfârșit în mâini românești, cumpărat fiind de Comunitatea de Avere Grănicerească. După ce i s'a făcut radicale reparaturi, Marți în 22 Decembrie i-au fost sfințite toate localurile, noul proprietar invitând toate cercurile din oraș la o frățească agapă.

Partea oficială.

Nr. 6602 E. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ

Atragem atențiunea Prea On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale asupra dispozițiilor concluderii congresual din anul 1878, cu privire la înființarea unui fond mitropolitan, conform căruia la sărbătoarea „Arătării Domnului“ — Boboteaza — are să se poarte un tas separat în toate bisericile din Mitropolie în folosul acestui fond.

Sumele adunate sunt a se trimite Oficiilor protopresbiterale pe lângă raport, cel mult până la 1 Februarie 1943, iar acestea până la 15 Februarie 1943 le vor înainta Consiliului nostru eparhial, pe lângă un tablou general asupra sumelor intrate.

Caransebeș, la 23 Noemvrie 1942.

Episcop:
† VENIAMIN

Consilier referent:
Dimitrie Sgăvêrdia

Nr. 6945 Bs. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul de Stat al Cultelor și Artelor, Direcția Cultelor, cu adresa Nr. 3644/1942 Cabinet din 5 Dec. a. c. ne aduce la cunoștință următoarele: Președinția Consiliului de Miniștri ne-a încunoștințat, prin adresa No. 16112/1942 cc., că în cursul acestei ierni se vor organiza școli țărănești, în care sătenii urmează să învețe cum trebuie să-și fabrice singuri săpunul necesar cu mijloace economice și în condițiuni cât mai bune de realizare, arătându-se că preoții și învățătorii trebuie să dea tot concursul acestor școli și să contribuie prin toate mijloacele la difuzarea metodelor de fabricație a săpunului țărănesc și la educația igienică a sătenilor.

Aducându-Vă la cunoștință cele de mai sus, avem onoare a Vă ruga să binevoiți a lua măsurile convenite pentru ca preoții din cuprinsul acelei Eparhii să nu lipsească nici cu munca nici cu sfatul la punerea în aplicare a dispozițiilor Președinției Consiliului de Miniștri.

Ceace se aduce la cunoștința tuturor Cucernicilor noștri preoți și protopopi spre a lua la cunoștință și a da tot concursul convenit pentru buna reușită a acestei inițiative.

Caransebeș, la 14 Decembrie 1942.

Episcop:
† VENIAMIN

Secretar eparhial:
Pr. Petru Toma

Nr. 6640 E. 1942.

COMUNICAT

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor.

Deciziune

Noi, Profesor Ioan Petrovici, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Culturii Naționale și al Cultelor, având în vedere dispozițiunile art. 14 din Codul Funcționarilor Publici „Regele Mihai I“, pe temeiul aprobării Domnului Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului, comunicată cu adresa Președinției de Miniștri No. 14303 cc. din 9 Noemvrie 1942,

Decidem:

Art. I. — Membrii clerului tuturor cultelor pot funcționa ca membrii în Consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor, intrând în prevederile legii cooperatției.

Le este însă cu desăvârșire interzis să dețină funcțiunile de: Director, Contabil, Casier și Cenzor la instituțiunile prevăzute în aliniatul precedent.

Art. II. — Autorizațiile pentru funcționarea clericilor ca membrii în consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor, se acordă de către

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor individual, pe baza cererii motivate a reprezentanților cooperativei, însoțită de avizul eparhiei sau al forului superior bisericesc, de care depind.

Art. III. — În tot timpul funcționării clericilor ca membri în Consiliile de administrație, arătate la art. I din prezenta decizie, aceștia n'au dreptul să facă operațiuni de nicio natură cu Institutul de credit respectiv, din care ar rezulta foloase materiale pentru dânsii.

Contravenienții la dispozițiunile acestui articol vor fi sancționați disciplinar, fiind puși în disponibilitate sau destituiți.

Art. IV. — Clericii care funcționează ca membrii în Consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor, nu pot primi decât indemnizații de transport sau deplasare efectuate în exercițiul funcțiunii, fiind interzis a li se plăti jetoane de prezență pentru lucrările de consiliu, la care ei participă.

Art. V. — Toți acei membri ai clerului, care se dovedesc că nu aduc o contribuție reală și dezinteresată propășirii instituțiunei cooperatiste, la care activează, vor suferi pe lângă retragerea autorizației de funcționare în Consiliu și sancțiuni disciplinare, în urma sesizării Ministerului de către organele cooperatiste în drept sau de către autoritatea bisericească competentă.

Art. VI și ultim. Domnul Director al Cultelor Naționale este însărcinat cu executarea deciziei de față.

Data azi 14 Noemvrie 1942.

Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor,
ss. Ion Petrovici

Ceeace se comunică P. C. preoți spre știre și conformare.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial secția economică ținută la 11 Decemvrie 1942.

Episcop:
† VENIAMIN

Consilier referent:
Dimitrie Sgăvârdea

CONCURS

Pe baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial No. 6048 B/1942 se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană pentru postul de preot la parohia **Buchin** cu filia Prisian, de clasa II-a din comunele Buchin și Prisian, protopresbiteratul Caransebeșului, devenită vacantă pe urma abzi-cerii preotului Petru Zeno Turcan.

I Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extensiune de 21 jug. 594 stp.
2. Birul parohial uzitat.
3. Veniturile stolare uzitate.
4. Casa parohială, cu grădină și supraedificatele economice necesare.

II Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școlile primare (Buchin și Prisian), fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificație recerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din comuna Buchin, prin Prea Onor. Oficiu protopresbiterat al Caransebeșului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea Onor. Domn protodresbiter tractua, în vre'o Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă în nici un caz în ziua de alegere.

Buchin, din ședința consiliului parohial ținută, în 29 Noemvrie 1942.

Președinte:
Petru Z. Turcan
adm. parohial.

Secretar:
Radu Alexandru
notar.

În conțelegere cu Oficiul protopopesc.

1—3

Pr. Isaia Suru
adm. protopres.

CONCURS

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial No. 5900 B./1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“, pentru postul de preot la parohia de clasa III-a din comuna **Bolvașnița**, protopresbiteratul Caransebeșului.

I Beneficii.

1. Sesiunea parohială în estindere de 30 jugăre 1000 stp.
2. Birul parohial și veniturile stolare uzitate.
3. Casă parohială cu grădina și intravilan de 270 stp. cu supra-edificatele economice necesare.

II Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică sau sărbătoare și a catehiza la școala ^{im}ară fără nicio altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa III-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Bolvașnița, prin Prea Onor. Oficiu Protopopesc al Caransebeșului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual în vre'o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea încântare, tipic și oratorie, însă, nicidecum în ziua de alegere.

Bolvașnița, din ședința consiliului parohial, ținută la 6 Decemvrie 1942.

Președinte:
Pr. ViCTOR Suru
adm. paroh.

Secretar:
Simion Daia

În conțelegere cu Oficiul protopresbiterat.

1—3

Pr. Isaia Suru
adm. protopresb.